

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 64: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., lov om forsikringsvirksomhed og realkreditloven. (Afskaffelse af ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter, forsikringselskaber og realkreditinstitutter).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 14/11 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Dette er en genfremsættelse af et lovforslag om afskaffelse af offentlige repræsentanter i pengeinstitutter, livsforsikringsaktieselskaber og realkreditinstitutter. Sidst det blev drøftet her i salen, var den 17. november 1995, hvor forslaget på ny blev afvist.

Sidste år drøftedes et forslag fra SF om at udvide ordningen med udpegelse af offentlige repræsentanter. Også dette forslag blev afvist. Og der er ikke siden da sket ændringer i regeringens holdning til, hvorvidt der skal være offentlige repræsentanter i de nævnte institutter.

Formålet med de offentlige repræsentanter i finansielle virksomheders bestyrelser er at sikre, da der nu er store samfundsmæssige interesser i den finansielle sektor, at også disse interesser indgår i virksomhedernes overordnede ledelse. Man må huske på, at finansielle virksomheder ikke alene er almindelige erhvervsdrivende selskaber, men at de via deres forretningspolitik har en væsentlig indflydelse på hele samfundsøkonomien.

På den baggrund finder jeg, at den offentlige repræsentant er et nyttigt og ønskeligt led i det samvirke, som foregår og skal foregå mellem de finansielle virksomheder og det øvrige samfund.

Og jeg vil også gerne tilføje, at man ikke skal underkende betydningen af, at flere mennesker – jeg havde nær sagt almindelige mennesker – også involveres i den type forretningsvirksomhed, som den finansielle sektor udgør. Derfor er det et vigtigt element i en demokratisering af hele den økonomiske side af det danske samfund.

Regeringen kan derfor ikke støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg vil godt sige indledningsvis, at jeg er enig med regeringen i at afvise lovforslaget, men jeg synes alligevel, regeringen skylder forslagsstillerne at argumentere lidt, og det vil jeg gerne bede ministeren om bare i generelle vendinger:

Hvornår har offentligt udpegede repræsentanter i finansielle virksomheder helt konkret bidraget til at demokratisere og til at sikre, at det offentlige interesser i forhold til den finansielle sektor er blevet til noget? Er der eksempler, der viser, at det nytter noget?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg er ikke i tvivl om, at de offentlige repræsentanter, der sidder i små og store institutter, lærer utrolig meget om, hvad den finansielle sektor er for noget, og at de derfor også kan bidrage til, at en viden spredes.

Så kan jeg forstå på hr. Frank Aaen, at ønsket er: Er der sket et eller andet? Er der en situation, hvor jeg kan trække henvendelser fra den offentlige repræsentant frem? Det har jeg altså ikke lavet en liste over. Jeg har ikke tænkt, at jeg skulle svare på den slags konkrete spørgsmål.

De offentlige repræsentanter er jo ikke forpligtet til at henvende sig til ministeren. De betragtes som et ligestillet bestyrelsesmedlem i bestyrelsen. Man kan selvfølgelig diskutere, om man skal skille de finansielle institutter efter størrelse og sige, at for dem, der er af en vis størrelse, skal man sikre, at de offentlige repræsentanter har en vis faglig indsigt. De behøver ikke være professionelle økonomer eller noget i den retning, men at de har en vis faglig indsigt i sektoren.

Men jeg tror, uden at jeg kan komme med ét konkret eksempel her og nu, at det er et væsentligt element i, at det ikke bare er superprofessionelle, der sidder med magten i de finansielle institutter, og det er det, der er det væsentlige for regeringen.

Jeg kan sige, at jeg selv som ressortminister på realkreditområdet har haft møde med de offentlige repræsentanter i realkrediten og drøftet forskellige forhold med dem, men det er jo ikke noget, der er fastlagt ved lov. Det er jo, for at jeg som minister kunne følge, hvordan udviklingen går.

Så jeg mener, at de offentlige repræsentanter er et værdifuldt bidrag, og jeg vil også tillade mig at kalde det et led i en demokratisering forstået på den måde, at viden og indsigt spredes ud over det decideret professionelle niveau.